

Lucy Stevenson Ewell
(Temeljeno na istinitoj priči)

Ova se priča dogodila u Nizozemskoj.

Marie je otvorila svoju kutiju s nakitom kako bi pogledala svoje lijepe kamene. Jednog po jednog držala ih je u svojoj ruci. Crveni, zatim zeleni, pa prozirno bijeli.

Baka je pokucala na vrata spavaće sobe. »Spremna za polazak?«

»Da!« Marie je pažljivo vratila kamene u svoju kutiju.

Baka je vodila Marie u knjižnicu. Ali ne samo kako bi gledale knjige. Ondje je bila posebna izložba kamenā! Marie je bila uzbuđena.

Kad je njihov autobus stigao do knjižnice, Marie i baka ušle su unutra. Vidjele su stolove i stolove lijepih kamenā. Neki su bili sjajni i glatki. Drugi su bili zanimljivih oblika.

»Pogledaj ovog!« baka je pokazala veliki kristal. Svuda su mu stršali mali plavi šiljci.

Sjajni ljubičasti kamen

Da je rekla istinu, bi li se on naljutio na nju?

Drugi stol imao je mnogo sitnih, okruglih kamenā. Marie je pogledala sve boje. Na samom kraju bio je ljubičasti kamen, malen, sjajan i gladak.

»Još nemam ljubičasti kamen, pomislila je Marie. Bio bi savršen za njezinu kolekciju.

Marie je pogledala oko sebe. Baka je bila za drugim stolom. Nitko drugi nije bio u blizini. I nikome ne bi nedostajao ovaj maleni kamen, zar ne?

Marie je podigla kamen i stavila ga u džep.

Te noći, s ljubičastim kamenom na sigurnom u njenoj kutiji za nakit, Marie je legla u krevet.

»Spremna za priču?« Tata je sjeo na krevet i otvorio časopis *Prijatelj*.

Marie se ušuškala u svoje pokrivače i slušala. Priča je bila o dječaku koji se pokajao nakon što je donio krivu odluku.

Dok je tata čitao, Marie je osjećala kao da joj se želudac uvija u čvorove. Okrenula se na bok, a zatim je okrenula jastuk. Ali nije se osjećala dobro. I nije mogla prestati razmišljati o ljubičastom kamenu.

Tata je završio priču. »Jesi li dobro?«

Marie nije znala što učiniti. Kad bi rekla tati, mogao bi se naljutiti.

Ali možda bi znao pomoći.

Marie je polako ispuzala iz kreveta i izvadila ljubičasti kamen iz kutije. »Uzela sam ovo iz knjižnice danas.« Suze su potekle iz Marijinih očiju. »Tako mi je žao.«

Tata ju je zagrlio. »Uvijek je u redu reći mi istinu. Ponosan sam na tebe što si imala hrabrosti biti iskrena.«

Marijin se želudac počeo opuštati. Tata se nije ljutio!

»I zbog Isusa možemo se pokajati. Baš kao u priči«, rekao je. »Zašto ne bismo odnijeli kamen natrag u knjižnicu?«

Marie je stisnula svoje oči. »Ne! Oni će biti ljuti.« Tata je stavio ruku na njezino rame. »Možda će biti malo ljuti. Ali mislim da će im biti drago što si ga vratila. A i ti ćeš se osjećati puno bolje.«

Marie je duboko udahнула i kimnula. »U redu.« Marie je izvadila komad papira i počela pisati pismo. »Žao mi je što sam ovo uzela«, napisala je. »Voljela bih da to nisam učinila. Želim to ispraviti!«

Gurnula je pismo u omotnicu. Zatim je unutra stavila i maleni ljubičasti kamen.

»Sutra ćemo ovo vratiti«, rekao je tata. »Kako se sada osjećаш?«

»Bolje«, rekla je Marie. »Postoji još jedna stvar koju trebam učiniti.«

Marie je kleknula pored svojeg kreveta i pomolila se. »Žao mi je što sam uzela kamen«, rekla je. »Nikada više neću krasti. Hvala ti što si mi pomogao da budem hrabra i iskrena.«

Kad se vratila u krevet, Marie je osjetila mir. Sutra će ispraviti stvari. I znala je da će joj Nebeski Otac i Isus pomoći. Zbog njih će sve biti u redu. ●